

en saadan Bestemmelse. I § 181 staaer et Udtryk, som jeg vil gjøre opmærksom paa, skjøndt jeg ikke har stillet noget Endringsforslag dertil. Der staaer: „Naar Nogen, som er vidende eller har Formodning om at være behæftet med veneriff Smitte øve Utugt“. Da der siges „Utugt“, er det klart, at derved rammes ikke Den, der smitter sin Egtefælle og det er vistnok ogsaa misligt at indføre Straf i disse delicate Forhold, som desværre undertiden forekomme. Jeg havde forrige Aar foreslaaet at ubvide § 182 til ogsaa at gjælde det i § 177 omtalte Tilfælde. Jeg har troet, at det i og for sig var correctest, men jeg har ikke villet gjentage det, da det jo ikke er meget praktisk, og Stemningen er for at faae et saa ringe Antal Endringsforslag som muligt. Under Nr. 97 har jeg foreslaaet, at der skulde indsættes en Paragraph, der foreskrev Straf for at krænke Brevhemmeligheden. Jeg antydede dette Forslag under Sagens første Behandling forrige Aar, og jeg troer, at det blev fra flere Sider indbrømmet, at der var en Mangel ved Loven i saa Henseende, idet det var forglemt. Jeg har søgt at afhjælpe denne Mangel, og det vilde være mig kjær, om mit Forslag blev vedtaget. Skulde der imidlertid være nogen Mangel ved Affattelsen af mit Forslag, skal jeg gjerne være med til at faae denne Mangel afhjulpen ved tredie Behandling. Forslaget angaaer ikke blot Breve, men ogsaa andre skrevne Sager, og da det er mindre strafværdigt at læse Papirer, der ikke ere forseglede, er derfor sat mindre Straf. Jeg skal endnu bemærke, at mit Endringsforslag var stillet og trykt, længe før den fameuse Brevhistorie kom frem ifjor, saa at det altsaa ikke er en Leiligheds- eller Tendents-Paragraph, som der idag er talt saameget om; den er ikke motiveret ved den Slags Betragtninger. Til § 222 har jeg stillet Forslag om, at Slutningen af Paragraphen skulde affattes saaledes, at der istedetfor Ordene: „hvad enten Fornærmelsen er affattet i hans levende Live eller efter hans Død“ skulde staae: „saafremt Fornærmelsen er fremført i hans levende Live“. Denne Forandring vil medføre, at der ikke kan paatales Fornærmelser, der fremføres mod en Mand efter hans Død. Jeg har stillet dette Forslag i den

historiske Sandheds Interesse. Det hændes meget ofte, at en Mand paa den historiske Sandheds Vegne føler sig opfordret til at fremsætte Paastaende, der ere sande, men som ikke kunne bevises juridisk.

Jeg skal anføre et Exempel herpaa. Hos en Gaardmand arbejdede en Malersvend; der skete et Tyveri, og Gaardmanden havde Malersvenden mistænkt; han udtaler denne Tanke for en Bekjendt. Dette faaer Malersvenden at vide og indkalder Gaardmanden for Forligscommissionen. Gaardmanden kan ikke bevise sin Sigtelse og maa indgaae et haanligt Forlig, hvorved han forpligter sig til at betale en Mulct og til paa en haanlig Maade at tilbagefalde sine Ord. Siden kom imidlertid Sagen frem criminelt, og det viste sig, at Malersvenden virkelig havde begaaet det omhandlede Tyveri. Dette er et slaaende Exempel paa, at fordi en Sag ikke kan juridisk bevises, er den derfor ikke altid urigtig. Nu er det vel sandt, at naar man fremsætter en Fornærmelse mod en levende Mand, kræver hans Ære, at den paatales og straffes, naar den ikke lovligt kan bevises, men naar det er mod en Død, Fornærmelsen fremsættes, kræves det ikke; thi den Døde har ikke nogen Ære. Derfor troer jeg, at vi skulle aabne Udgang for den historiske Sandhed ved her ikke at tillade, at Folk straffes for, hvad der maaskee er sandt, men hvad de ikke kunne føre noget juridisk Beviis for. Den Døde krænkes ikke herved, og forsaavidt man vil sige, at det krænker de Esterlevende, skal jeg dertil bemærke, at man dog vil betænke sig paa at fremspøe aldeles uhjemlede Sigtelser imod Afdøde, netop fordi den offentlige Mening misbilliger, at den Afdøde angribes. Til § 271 har jeg stillet et Forslag af mindre indgribende Betydning. § 271 lyder saaledes: „Den, der efterskriver Kongens Navn straffes med Tugthuusarbejde“. Meningen af mit Forslag er ikke at foreslaae en lempeligere Straf, men kun at gjøre det muligt, at den, der har begaaet denne Forbrydelse, og som maaskee er et ungt Menneske, der ikke er bundforørvet, kan, istedetfor at komme i Tugthuset, komme i Forbedringshuset. Jeg foreslaaer derfor at sætte „Strafarbejde“, men jeg har maattet tilføje „dog ikke under 2 Aar, fordi Straf-